

el, ca să vadă că ești cald, nu respingător. Ura își face loc imediat. N-ai nimic cu el, dar nu-i dai bună ziua. N-ai tu chiar nimic cu el? Sau te saluți cu toată lumea, dar cu amărăciune și cu noduri. Asta nu e bine. Frățiile voastre trebuie să știți că a iubi pe vrăjmași este o poruncă. Dar pe nevrăjmași? Dar pe unul care ți-a năzărit: „Uite și ăla cum e, fistichiu!”. Trebuie să fiți serioși în ce privește relația mută cu lumea, nu relația manifestată. Trebuie ori să-l

compătimești, ori să-l ferești în inima ta.

Eram la închisoare și era acolo un om rău, foarte rău. Nu puteai să ai o relație cu el. Și am zis în inima mea așa: „Măi, ăsta are și el o mamă și mamă-sa îl iubește. Noi nu-l iubim. O, ce bine că îl iubește și pe ăsta cineva!”. Nu trebuie să ne complicăm judecând.

Sursa: doxologia.ro

Ne vorbește Părintele Arsenie, ediția a II-a, volumul al III-lea, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2010, pp. 42-43

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă
10 octombrie

18:00

Vecernia și Litia

Duminică
11 octombrie

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. Galateni 2, 16-20; Tit 3, 8-15; Ev. Luca 8, 5-15; Ioan 17, 1-13; glas 1, voscr. 7

→ **Duminica a 21-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic, Pilda semănătorului);**

→ Sfântul Apostol Filip, unul din cei 7 diaconi;

→ Sfântul Ierarh Teofan Mărturisitorul, episcopul Niceei;

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

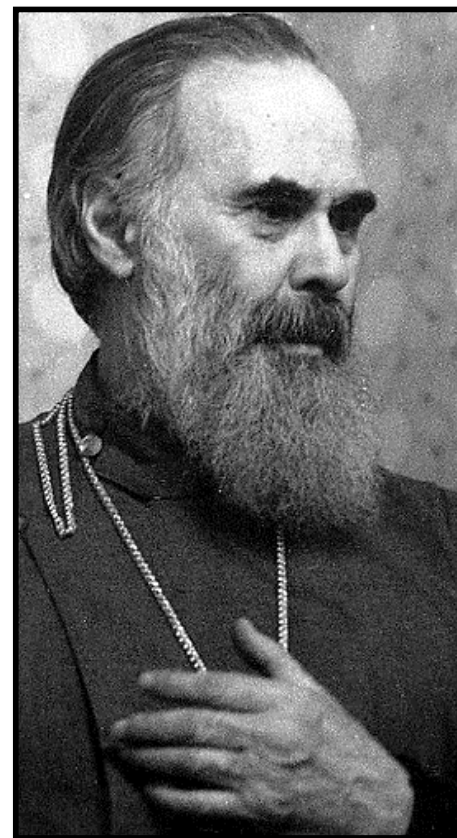
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„În orice vreme, orice ar fi, să știți că există un sens anume.”

– Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 358 / 4 octombrie 2020

MITROPOLITUL
ANTONIE DE SUROJ

1914 – 2003

SĂ NE IUBIM APROAPELE CU IUBIREA LUI HRISTOS!

Aș vrea să spun ceva, pe scurt, despre porunca lui Hristos de a ne iubi unii pe alții așa cum El ne-a iubit pe noi.

Există o modalitate simplă de a ne iubi unii pe alții, o cale directă prin care putem face acest lucru în mod firesc, fără niciun efort, așa cum prietenii se iubesc pentru că s-au ales unul pe altul, așa cum frații și surorile se iubesc pentru că ei aparțin unul altuia, așa cum părinții își iubesc copiii și viceversa.

Însă, chiar și în aceste situații, dragostea noastră are un neajuns, deoarece copiii care sunt iubiți de părinții lor pot să nu se iubească unul pe altul și, de asemenea, copiii care sunt iubiți de părinți pot să nu-i iubească pe aceștia.

Care este problema atunci? Ce reprezintă această poruncă a lui Hristos?

Suntem chemați să ne privim unii pe alții și să ne acceptăm unii pe alții. Nu pentru că suntem buni, nu pentru că suntem interesați, nu pentru că dragostea înfloarește în sufletele noastre în chip firesc, ci pentru că această persoană a fost chemată la viață de către Dumnezeu într-un act de iubire. Da, însă de iubire dumnezeiască! Pentru că existența acestei persoane imperfecte, uneori plină de ură, plină de resentimente, este un motiv al întrupării lui Hristos.

Dacă ne-am privi unii pe alții și am spune: „această persoană a pricinuit întruparea lui Hristos tocmai prin lipsa iubirii lui, sau a ei”, ce am răspunde? Am fi probabil îngroziți de lucrul acesta. Și totuși ne-am înșela! Ar însemna că nu înțelegem faptul că acest lucru este valabil pentru noi, și nu pentru această persoană.

Dacă suntem incapabili să o primim pe această persoană cu compasiune, cu inima străpunsă, înseamnă că încă nu am iubit, că încă nu am învățat să iubim cu iubirea lui Hristos.

Să ne privim unii pe alții în mediul nostru apropiat, aici, și să ne întrebăm fiecare, pe noi înșine: înseamnă ceva pentru mine

vreunul dintre cei apropiați mie? Dacă pur și simplu ei nu ar exista, dacă moartea i-ar lua de lângă noi, dacă anumite circumstanțe i-ar separa de noi, ar avea acest lucru vreo importanță pentru noi?

Mă tem că va trebui să fim sinceri și să spunem că nu ar conta pentru noi dacă mulți dintre oamenii cu care suntem în relații de prietenie sau cu care socializăm ar dispărea.

Acest lucru este și mai evident atunci când ne gândim la numele celor care au plecat din această viață. Foarte des mi se spune: „Nu-mi amintesc de această persoană”. Așa am iubit noi un tovarăș de viață, încât nu ne putem aminti nici măcar un nume, un chip? Este doar o persoană care a trecut pe aici, dar care nu a existat pentru noi!

Și, totuși, este vorba despre o persoană pe care Hristos a chemat-o la ființare, pentru că a avut nevoie de ea pentru a desăvârși lumea aceasta a Lui, și El a murit, a murit pe cruce, pentru ca această persoană să fie mântuită.

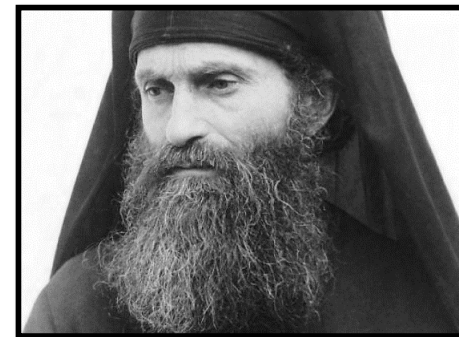
Am pomenit mai devreme un exemplu care este tragic, care mi-a sfâșiat inima atunci când l-am auzit. Un preot – care în timpul războiului civil din Rusia a fost luptător în Armata Albă și care toată viața lui a urât din inimă

comunismul și l-a urât pe Stalin – a aflat într-o zi, dintr-un ziar, că Stalin a murit. Inițial, a avut o senzație de eliberare, după care l-a cuprins groaza. S-a gândit că Stalin a murit și este acum singur, disprețuit probabil de milioanele de oameni ale căror vieți le-a transformat în iad. A murit și este singur! Atunci l-a cuprins groaza. A alergat în altar și a început să strige la Dumnezeu ca să se milostivească de acest om care i-a marcat toată viața. Pentru că, în fața osândeii veșnice, a înstrăinării veșnice de iubirea lui Dumnezeu, din singurătatea absolută chiar și din mijlocul oamenilor, preotul a simțit că nu poate să-l urască.

Să ne gândim la felul în care ne iubim unii pe alții: în mod închipuit sau real?

Să ne întrebăm la ce S-a referit Hristos atunci când a spus că trebuie să învățăm să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El pe noi! Amin!

Sursa: manastireasuruceni.md

**PĂRINTELE
ARSENIE PAPACIOC**

1914 – 2011

CUM SĂ NE PREGĂTIM ÎN VEDEREA PRIMIRII SFINTEI ÎMPĂRTĂȘANII?

Împărtășania te desăvârșește, nu-ți iartă păcatele. Dacă te spovedești, Dumnezeu te dezleagă prin duhovnic și la împărtășit. Dar să te dezlege de păcate mai întâi. De faptul că ai o ură pe cineva – te-a jignit cineva și ai zis: „Treaba lui, ce dacă m-a jignit?!”. Nu! Trebuie să-l înconjori, să faci o legătură sufletească, ori să-ți recunoști greșeala, ori, în sfârșit, nu-l lași să aibă o apăsare sufletească asupra ta. Să nu zici: „Nu mai am nimic cu el!”, că e tot un fel de a-l disprețui și a te vedea pe tine mai presus de el. Păstrează o legătură măsurată, care se potrivește cu armonia. Vorbește cu